

Když Amor svádí

Když Amor svádí

Marika Koelová

Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© **Marika Koelová**

Když Amor svádí

Autor: Marika Koelová

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-75-4 EPUB

978-80-88394-76-1 MOBI

978-80-88394-77-8 PDF

Obsah

1. AMORŮV ŠÍP	1
2. POLIBEK PRO AMORA	21
3. AMOROVO POPÍCHNUTÍ	35
4. ZLODĚJ SNŮ	43
5. LOKIHO SLABINA	55
6. JMÉNEM AMORA	65
7. PLÁČ I SMÍCH	79
8. NA OSTRÍ NOŽE	89
9. DOVOLENÁ	101
10. MLČENÍ	111
11. ODPUŠTĚNÍ	123
12. NEDOROZUMĚNÍ	143
13. DEPRIMOVANÝ AMOR	151
14. AMORŮV OMYL	161
15. KDYŽ AMOR SVÁDÍ	177
16. VALENTÝN	191
17. AMOROVO PROKLETÍ	205
18. AMOROVA ZKOUŠKA	213
19. ZLOMENÁ KŘÍDLA	221

AMORŮV ŠÍP

Shlízím dolů mezi lidi a povzdechnu si, zbylo tak málo lidí, kteří věří v lásku. Už ani nevím, kdy si udělali čas, aby se rozhlídli.

„Copak vzdycháš, Amore,“ ozve se kouzelný chichot a vedle mě usedne Aria, jedna z nejkrásnějších andělů. Ani se nedivím, představuje nevinnost.

„Ty se mi divíš? Podívej se mezi lidi. Je tam tak málo lásky, že ani moje šípy neúčinkují, jak by měly,“ povzdechnu si.

„Ale to není pravda, ty jen svým šípům přestáváš věřit,“ položí mi chlácholivě ruku na rameno. Překvapeně se na ni podívám. Ano to je pravda, ale stejně...

„Amore, podívej se,“ ukáže náhle Aria dolů. Nakloním se a slabě se usměji. Do školy spěchá tmavovlasý kluk se zelenýma očima. Znam ho, právě jeho rodiče jsem dal dohromady. Nikdy se nehádali, a když už, tak jen, aby trochu oživil usedlý život. Právě při usmiřování takové hádky byl počat. Už tomu přestávali věřit.

Layla měla vážné zdravotní problémy. Seitovi to nevadilo, byl jí oporou za každé situace. Aria však ukazovala na něco jiného. Avenovi, tak se ten kluk jmenoval, se objevil na ruce šíp, byl zamilovaný. Mnou projela naděje a začal jsem ho pozorovat. Nemohl spustit oči z jedné tmavovlasé dívky. Chvilí jsem hloubal a nakonec jsem vytáhl šíp, nebyla tam žádná vážná překážka, proč by to nešlo. Hodili se k sobě i povahově. Pečlivě jsem zamířil a pak se to stalo. Co jsem nechtěl, spískal ďábel.

Šíp jsem vypustil na tu dívku, ale ta se v ten moment rozběhla pryč a šíp skončil v srdci jednoho z největších grázlů na té škole Kaina Ziaga. Ještě jsem se ohlídl po té dívce, která skončila v náručí blondáka, jejich srdce byla synchronizovaná. Jak to, že

jsem si toho nevšiml? A co Aven? Jak se ubrání tomu rváči? Co jsem to proboha provedl!!!!!!

Plácnu se za krk, neboť jsem ucítil, že mě tam něco píchlo.

„Co se oháníš? Kousla tě moucha?“ začne mít Ary nejapné poznámky. Stačí, abych ho sjel ledovým pohledem, aby zmlkl.

„Nemám zájem,“ obrátím se na velitele tohoto rváčského gangu. Mluvit umí jenom pěští a na mě nemají, proto mě chtějí naverbovat mezi své řady rváčů. Jenže já nemám touhu, zájem můj je nulový!

„No tak, Kaine, nenech se přemlouvat, jsem ochotný ti zaplatit. Vím, že nemáš o peníze zájem, ale co tak tenhle klouček,“ ukáže na drobného blondátého kluka se svázanýma rukama. Nevypadá na víc jak dvanáct, i když je o pět let starší. Je to můj soused, bydlí v domě vedle nás. Třeše se jako osika a fakt by mě udělalo radost, kdybych ho zaučil, ale ne za takových podmínek.

„Nemám zájem,“ odpovím bezbarvě. Jak dlouho tohle budu opakovat, než mu to dojde?

„Dobře, když se ti nelíbí ani tenhle, tak mi řekni, koho chceš a já ti ho dotáhnu. Fakt mám o tebe zájem, jsi silnější než býk,“ nakloní se vůdce ke klukovi a trhnutím ho zbaví provazů. Kluk popadne aktovku a bez rozhlížení napravo, nebo nalevo zdrhne do školy. Nikdo si ho ani nevšimne.

„Řeknu ti to srozumitelně, aby to pochopil i takový dement jako ty. Jestli mi položíš třeba jen stéblo přes cestu, budeš se modlit, abys skončil v nemocnici a ne na hřbitově, jasné?“ pronesu ledovým hlasem.

„Klid, Kaine, nemusíš se hned rozčilovat, já to tak nemyslel! Když budeš chtít, přidáš se k nám sám,“ vykouzlí nervózní úsměv.

„Neříkej mi jménem, to můžou jen přátelé,“ zavrčím vztekle.

„Jací přátelé? Vždyť žádné nemáš!“ ozve se drze jeden z jeho party. Obrátím na něho pozornost a o vteřinu později se sune po zdi s rozbitým nosem. Pohrdavě se podívám na zbytek a vydám se do školy.

„Ty blbče, nikdy ho neprovokuj, chápeš, co to slovo neprovokuj, znamená?“ zasyčí na něho další z party.

„Zase se pereš? Buď tak laskavý, nenič mi moje jméno, mám ho společné s tebou,“ ozve se za mnou našťavaně. Otočím pohled

na svého plavovlasého bratra, který kolem pasu svírá svoji holku. Ti dva spolu chodí snad od školky. Na rozdíl od něj mám vlasy jako půlnoc. Jediné co máme společné, jsou oči, nebesky modré s fialkovými stíny. Podle mámy je to teplý odstín a brácha hned dodal, že u mě zmrzl na led.

Máma má odpověď snad na všechno, ale před rokem přišla o řeč, to bylo tehdy, kdy jim brácha oznámil, že se s Lorin zasnoubil, to je jeho holka, kterou teď objímá kolem pasu.

Máma se rozplývala jako obláček a pak na mě uhodila.

„Kaine, jsi celý život sám, kdy si ty najdeš šikovnou holku?“ zeptá se mě našťavaně.

„Nenajdu,“ odpověděl jsem ji s klidem.

„A proč ne?“ položila další, logickou otázku.

„Protože se mi líbí kluci,“ odpověděl jsem jí po pravdě. Mámu málem trefil šlak. Tohle nemohla rozdýchat hodně dlouho, dokonce i měsíc brečela. Nepomohlo to. Táta se mnou nemluvil půl roku, než to překousl a přijal.

Ještě bych vám měl představit bratra, nejmenuje se, jak by každý podle mého jména předpokládal Abel, ale Leon. Celkem se to k němu hodí. Máma uměla trefit hřebík přímo na hlavičku.

„Tak toho jediného se bát nemusíš. Tebe si se mnou nikdo nesplete, spíš naopak, pořád poslouchám nějaké pablby, že si z tebe mám vzít příklad,“ ušklíbnu se.

„A proč to neuděláš? Víš, jak by máma skákala radostí, kdybys přivedl holku?“ dloubne do mě z legrace Leo. On je jediný na téhle planetě, kterému to vždycky projde.

„Neříkej, že se jí moji milenci nelíbí,“ ušklíbnu se a začnu se přezouvat. Leo to vezme jako vtip a rozesměje se.

„No před týdnem prohodila něco v tom smyslu, že by ji zajímalo, kam mu to strkáš a od té doby je nějak podivně zamlklá,“ baví se brácha.

„No asi to bude tím, že vrazila do pokoje, zrovna v ten moment, když pode mnou můj milenec vzdychal,“ utrousím sarkasticky. Brácha, který si to živě představí, se zhroutl na zem s chechtavou nemocí. Do teď si to živě pamatuji, vzhledem k tomu, že zdi jsou dost silné a měl jsem puštěnou hudbu hodně nahlas, to nemohla slyšet, přišla mě pozvat na dort. Vymázla odtamtud jen vteřinu

po tom, co se vzpamatovala. Od té doby klepe a ještě dupe po schodech.

Leč bohužel, můj milenec to nepobral, včera jsem mu dal kopačky, protože začal mít velké nároky. Moje heslo je jenom sex. Jakmile to jde dál, couvám. Nevěřím, že by se našel někdo, kdo by mi tiše vklouzl do srdce a zůstal v něm uvězněný.

A pak jsem ho uviděl... Cítil jsem se jako na kolotoči, který se točí moc rychle a nejde zastavit, ale já jsem náhle zastavit nechtěl. Chtěl jsem se točit ještě bláznivěji.

Tmavohnědé vlasy krátce ustřižené kolem sympatického obličeje, lehce pootevřené, krásně červené rty, a jestli jsem viděl správně, nádherně sytě zelené oči, z kterých tekly slzy jako hrachy. Někdo mu ublížil? Kdo to byl! Ostře jsem se rozhlídl po chodbě svým ledovým pohledem, všichni se rozprchlí do tříd, jako by se jich nic netýkalo.

Zaměřím pohled zase na toho kluka, zrovna se přezouvám, chci k němu jít, ale Leon mě zastavil. Obrátím na něho našťvaný pohled.

„Ani se o to nepokoušej, tohle není kluk pro tebe, Kaine,“ procedí skrz zuby.

„Proč by nebyl?“ odfrknu si. Rozhodně mě nezastaví nějaké varování. On to moc dobře ví.

„Jmenuje se Aven Washadi, Kaine,“ oznámí mi Leo, při čemž dá důraz na příjmení. Zamračím se, něco mi to říká, ale bůh ví, co.

„A co má být?“ odseknu

„Kreténe, co ti říká jméno Washadi?“ zasyčí na mě vztekle. Jen pokrčím rameny.

„Je to nadřízený našeho táty,“ zavrčí na mě.

„A co? Přece mu nesahám na firmu nebo jo?“ odfrknu si.

„To sice ne, ale může se stát, že se mu nebude líbit, že chodíš s jeho synem a může tátu dehtat nebo vyhodit z práce. Moc dobře víš, že by v krizi nenašel podobnou práci, a kdyby náhodou, tak by nedostal takový plat! Jeho vyhození z práce by nás mohlo stát střechu nad hlavou,“ vysvětlí mi po lopatě. Tohle je problém, hodně velký problém!

Otočím se směrem za odcházejícím klukem.

„Mají i jiné děti,“ odseknu vztekle. Zvíře ve mně se ho nechce vzdát!

„Právě, že ne. Tátovi se svěřil, že jeho žena nemůže otěhotnět, byl už zázrak, když otěhotněla jednou,“ odpoví mi brácha.

„Jak ty to všechno víš?“ zamračím se na něho.

„Kdybys poslouchal ušima, tak to víš taky a jen tak mimochodem, v sobotu přijdou na večeři,“ ušklíbne se Leo.

No to je fajn...

Už chci něco říct, když zazvoní, tohle je vážně na levačku, zatímco Leo s Lorin se můžou přetrhout, jak letí do třídy, já se v klidu vydám procházkou, samozřejmě v botách, do třídy. Rozrazím dveře a bez omluvy se vydám na své místo, kde se složím do židličky a dívám se z okna.

„Kaine, tvůj domácí úkol,“ ozve se přísně ředitel.

„Máte ho na stole, jestli ho nevidíte, tak si poříďte silnější brýle,“ odseknu na půl úst.

„Dobře a teď mi vysvětli ty boty, kde máš přezůvky?“ zeptá se mě zase učitel, to zase bude terorizovat? Obrátím na něho pozornost a pak se podívám na boty.

„Asi v botníku, nemám zájem se prohrabávat hromadou odpadků, abych se k nim dostal, a boty mám suché,“ odpovím lhostejně.

„Počkej, až na tebe přijde školník,“ varuje mě.

„Hm,“ odpovím a znovu se podívám z okna. Učitel to konečně vzdá a začne se věnovat hodině, on je jedním z mála, kdo nade mnou nezlomil hůl. Pořád se do mě snaží vtlouct správné způsoby. Zrovna teď mám v hlavě jen sytě zelené oči.

Ani nevím, jak proběhne hodina nebo ostatní, pořád jen koukám z okna a doufám, že ho zahlídnu. Je to naprosto neznámý pocit. Kupodivu na něj narazím v momentě, kdy jdu na oběd. Nebo spíš on vrazí do mě v rukou křečovitě svírající obědy. Zvedne ke mně oči a zbledne strachem. Kdosi na něho začne pokřikovat, aby jim konečně donesl obědy. Bez omluvy se pokusí protáhnout kolem mě, ale nepustím ho.

„Co takhle omluva?“ zeptám se klidně. Půlka chodby na nás obrátí oči a Aven se roztřeše.

„P-p-promiň,“ zašeptá tiše. Podívám se na něj. Je bledý až hrůza a ještě víc se snad třese strachy. Vyrázím mu obědy z ruky.

„Jestli někomu budeš dělat služku, tak si toho dotýčného podám

ručně,“ zabořím ledové oči do party, která na něj pokřikovala. Všichni se seberou a zdrhnou. Avena začnu vléct mým směrem.

„P-pust mě, p-p-prosím,“ zajektá zuby.

„Rozhodl jsem se, že mi budeš dělat společnost při obědě, příjemnou společnost,“ oznámím mu a vrazím mu do ruky tác s obědem, vezmu si druhý a postrkuji ho směrem ke schodům na střechu. Pohne se jen tak daleko, jak ho postrčím. Konečně jsme na střeše a já za sebou pořádně zavřu dveře. Nepochybuji, že se to bratříček dozví z první ruky.

Chvilí se zaraženě dívá na podnos a pak se roztřesenou rukou snaží do sebe vpravit polévku. Popřeji mu dobrou chuť a pustím se do svého oběda. Pobaveně se dívám, jak horko těžko do sebe dostane čtvrtinu polévky, zbytek pobryndá kolem. Nešťastně se na to dívá rudý až za ušima hanbou.

„Já tě nekousnu,“ podám mu půlku své polévky. Podívá se na mě a vezme si ji, tentokrát je s polévkou úspěšnější a pustí se do druhého jídla, za nedlouho si všimnu, že je ode mě o pěkný kus dál. Pobaví mě to.

Najím se, a když uvidím, že je taky po jídle, přitáhnu si jeho podnos a dám ho bokem ke svému. Pak se začnu přibližovat k Avenovi.

„N-ne, p-prosím,“ rozšíří se mu oči hrůzou. Nevšímám si toho a přitáhnu si ho k sobě. Začne se se mnou prát, až skončíme na zemi. Přilehnu ho a dám mu ruce nad hlavu. Sevřu je jednou rukou, pomalu se přiblížím k jeho ústům a než s hlavou stačí uhnout, políbím ho.

Uslyším, jak zalapá po dechu. Netrvá dlouho a ucítím, jak mi polibek oplátí. V duchu zajásám a netrpělivě mu vklouznu rukou pod školní stejnokroj...

Pak mě něco od něj odhodí a vrazí mi pořádnou pěstí. Tohle si dovolí jen jeden člověk...

Zamračím se na Lea, který nade mnou stojí jak rozzuřený lev, s jeho jménem se máma vážně nesešla. Koutkem oka zahlédnu, jak Aven uteče, a povzdechnu si.

„Já jsem tě varoval,“ začne usekávat Leo. Podívám se bezbarvě na něj.

„Před čím? Před morem? To snad ani nehrozí,“ odseknu a plynule

se zvednu i s tácy, na jeho kecy nemám náladu a na učitele taky ne, takže se sbalím a vypadnu ze školy. Jak jinak než bez dovolení!

Dívám se za nejhorším klukem ve škole a snažím se přijít na to, o co mu jde. Nechápu jeho a už vůbec ne sebe. Proč jsem se sakra nebránil, když mě strkal na střechu a proč jsem ho nechal, když mě políbil, proč se mi to ke všem čertům líbilo? A proč...

K čertu snad nejsem na kluky! Popadne mě panika, nemůžu být, to přece nejde!

Ale stejně... ty jeho oči, proč jsou ty nádherné fialkové oči tak studené, až z nich mrazí? Ty a podobné otázky se mi táhnou hlavou. Nikdy dřív se mi nestalo, že bych se ohlédl po klukovi, vždy to byly holky. Trhnu sebou, až když ticho hodiny protne zvonek. Vůbec jsem si nevšimnul, že jsem tady stál tak dlouho. Rychle se propletu do třídy, kde vezmu tašku a běžím do šatny. Tam se připletu ke kamarádům a stačí zmínka o klukovi s ledovýma očima a zahrnou mě bez mála hororovými historkami, co je zač. Dozvim se také, jak se jmenuje. Kain Ziago. Nehodí se to k němu. Spíš by se měl jmenovat Raven, to by se k němu hodilo, pousměji se. Všimnul jsem si ho už dřív, vždycky šel po chodbě sám a vyhýbal se všem, kdo s ním chtěli promluvit, pokud už zájemce neodradily jeho oči. Málo kdo se k němu dokázal přiblížit a to včetně kluka s blond vlasy, který mi sebral mou platonickou lásku. Je to trapas, za chvíli bude Valentýn a já nemám nikoho. Je to snad důvod, proč jsem se zaměřil na něho?

Možné to je, zkusím to jinak, pousměji se. Smích mě hned přejde, když uvidím svou tmavovlásku v náručí toho blondýna, který ode mě odtrhnul Kaina, vypadají tak šťastně. Zesmutním a hodím to za hlavu, nedokázal bych ji teď odloudit od toho kluka.

Takže se podíváme po jiné holce, třeba Aiko nevypadá špatně, s ní to určitě půjde. Přesvědčuji se v duchu a rozhodnu se, že se s ní zítra budu bavit. S daleko lepší náladou se rozběhnu domů. Ten polibek prostě nebyl!

„Ahoj mamí,“ juknu do kuchyně a vyběhnu do svého pokoje, který je zařízený tak, abych měl co nejvíc místa na obrovitá puzzle, které si stále kupuji, je to jedna z mých největších vášní a nejedno mi visí na stěně v domě nebo pokoji poskládané. Občas přijde i

táta, jestli bych mu neposkládal to nebo ono, nebráním se, je to skvělá relaxace. Další mou vášní jsou křížovky a hlavolamy, dost nezvyklé, ale prostě mě to baví. Častokrát jsem se neměl se svými vrstevníky o čem bavit, když se rozplývali nad kdejakým autem, sice se mi líbí, ale nedokážu o nich kecat pět hodin v kuse. Co se týče sportů, baví mě všechny, nebo aspoň v rozumné míře, atletice a boxu se vyhýbám obloukem, také mi nic neříkají bojové sporty či kendo.

Rovnou sednu ke stolu a udělám si úkoly, je lepší to mít za sebou. Zrovna se rozhoduji, které puzzle si vytáhnou, když do pokoje vejde máma.

„Avene, vím, že už máš věk, kdy se kluci koukají po holkách nebo mají různé zábavy, ráda bych ti řekla, že by nám nevadilo, kdyby sis dovedl domů kluka, přece jen jde o tvé štěstí,“ začne váhavě máma. Překvapeně zamrámám.

„Cože? Ví snad o té puse? Ale jak by se to mohla dozvědět!“ začnu panikařit a cítím, jak mi teplo stoupá do tváří.

„Mami, rozhodně nevím o tom, že bych byl gay! Kluci se mi nelíbí, koukám po několika holkách, které se mi líbí,“ začnu se úporně bránit.

„Dobře, já jen, že ses nezmínil, že se ti nějaká líbí,“ usměje se máma a je na ni vidět, že se jí ulevilo, třeba i drobátko.

„Půjdu se proběhnout,“ popadnu první bundu, která se mi dostane pod ruku, a vzápětí se za mnou zabouchnou dveře. Natáhnu si v chladivém větru, koženou bundu s beránkem, kterou jsem dostal pod stromeček a vyjdu si jen tak nazdařbůh do města. Potom jsem zabočil do jednoho z našich parků. A hádejte, čeho se nestanu svědkem!

Rvačky, ale jaké!

Na Kaina se složily dvě party v jednom z bočních parků, kam nechodí skoro žádní lidé. Šel jsem sem, protože jsem si myslel, že tu budu mít klid a houby. Rychle skočím za strom, aby mě nenačapali, nechtěl bych se do něčeho podobného zaplést, fakt že ne. Ze svého nového úhlu jsem viděl, jak se Kain tváří, v ruce jsem svíral mobil, který jsem vytáhnul, kdyby byla potřeba policie. Viděl jsem jen profil, který mi sám o sobě nic neříkal, protože byl jako z kamene.

„Vás je tu tak málo? Doufal jsem, že vás bude víc,“ rozhlédne se po rváčích ozbrojenými noži, řetězy, někteří dokonce s bokenem.

Tahle zbraň, ač ze dřeva, při správném rozmachu dokáže i zabít. On řekl o partě, která měla přes sto členů, že je jich málo? Mě málem chytne amok.

První, kdo ztratí hlavu, je jeden z té party. Hladce se mu vyhne a ještě ho kopne do zadku, to našťve ostatní a vrhnou se na něho. Jen vidím, jak ho mlátí, jako by to byl boxovací pytel, skončí po půl hodině, Kain zůstane ležet na zemi. Tohle zranění nemůže rozdýchat!

„Tak co, už máš dost, nebyl jsi zase takový superman,“ ušklíbne se jeden, nejspíš Kápo. Rychle začnu vymačkávat číslo na záchranku, když zaslechnu Kaina.

„Vy jste se pobavili a teď se budu bavit já,“ rychle vykouknu a vidím, jak vstává. Vzhledem k tomu, že je otočený ke mně, vidím jeho zlý úšklebek. A pak se pohne, nebo nepohne?

Jo pohne a pěkně rychle, jeho tělo se smršťuje, uhýbá a zpevňuje, jak potřebuje. Kličkuje mezi zbraněmi tak obratně, že většinu zásahů si způsobí parta mezi sebou a Kain je jen dorazí. Netrvá ani čtvrt hodiny, když se postaví poslednímu a nejspíš taky kapitánovi těch dvou part.

„Myslím, že už jsem ti jednou řekl, ať se mi nepleteš do cesty,“ promluví Kain a jednou rukou srazí kápa k zemi.

„Hej ty tam, za tím stromem, být sebou šel bych pryč, nebudou mít moc dobrou náladu, až se proberou,“ zavolá směrem ke mně a vzápětí uslyším jeho kroky, jak se vzdalují. Poslechnu ho. Rozhodně nechci být terčem pomsty nebo vybití vzteku. Rozhodnu se zajít na čaj, je mi pořádná zima. Cestou zahlédnu čajovnu a zajdu tam, usadím se vzadu, kde mám klid na utřídění myšlenek, číšník mi donese čaj a nechá mě samotného.

Začnu se zabývat svými myšlenkami a neustále mě vyrušuje nějaké kňourání. Podívám se tím směrem a otevřu pusku. Na stole sedí polonahý mladík a ošetřuje Kainovi rány.

Já na něho taky musím narazit všude. Zdá se, že mladík se ho snaží o něčem přesvědčit kňouravým hlasem. Když zahlédnu další páry stejného pohlaví, dojde mi, kam jsem asi tak vlezl. Zrudnu a začnu lovit peněženku, kterou nemůžu nahmatat. To ne!

„Ahoj, tebe neznám, neobjednáš mi čaj?“ zavrčí sladkým hlasem. Netuším, co mám dělat, zvlášť když se ke mně kluk nakloní a udělá na mě oči.

„Akiro, máš smůlu, je tu se mnou,“ ozve se ostře za ním Kainův hlas.

„Ty mi taky nenecháš prostor a sbalíš každého krasavce. I když takové mládě, to se ti moc nepodobá, prý máš rád v posteli zkušené. Nechceš to zkusit se mnou? Nikdo si ještě nestěžoval,“ zavrčí Akira a přimkne se ke Kainovi.

„Odpal, nemám zájem,“ odstřelí ho ledově Kain.

„Jednou budeš prosit,“ zavrčí Akira a odkráčí celkem dost našťavaně.

„To je tvůj přítel?“ zeptám se ho zaskočeně. Netušil jsem, že je gay.

„Ne, jeho bych ani nechtěl. Nechávat se vydržovat nebo někoho vydržovat, není můj styl,“ vysvětlí mi.

Hm, tak mi asi nepomůže, pomyslí si smutně.

„Netušil jsem, že jsi gay,“ ozve se znovu Kain. V jeho hlase zazní jakýsi spokojený tón.

„Já-ne-nejsem...“ začnu vysvětlovat s rudými tvářemi. Doslova cítím, jak mi hoří.

„Tak co děláš v čajovně pro homosexuály?“ podiví se fakticky.

„Měl jsem chuť na čaj a viděl jsem tuhle čajovnu...“ kousnu se do rtu.

„...a vlezl jsi do ní, aniž by sis všiml nápisu pod názvem,“ dopoví klidně. Zahanbeně kývnu.

„Kaine... ee, promiň ehm...“ snažím se rychle vzpomenout na jeho příjmení.

„Říkej mi Kaine nebo Kai, co je ti příjemnější,“ vyzve mě a zvedne nezraněný koutek úst. Zůstanu na něho zírat, doslova ho to proměnilo.

„Kai... prosím tě... víš... já... jaksi omylem...“ zhluboka se nadechnu.

„Tak se vymáčkni, nebudu tu sedět celý den,“ pobídne mě celkem pobaveně Kai.

„Zapomněl jsem si peněženku, zítra ti to vrátím, slibuji,“ vyhrknu zahanbeně.

„Aha, máš hlad?“ zeptá se mě klidně, jako by tu potkával podobné kluky každý den.

„Ne,“ zavrtím hlavou ve chvíli, kdy se mi hladově ozve žaludek.

Zahanbeně zrudnu ještě víc. Probodnou mě pomněnkové oči a pak se obrátí k pultu.

„Ericku, mohl by nám Dei připravit dvakrát kari s rýží?“ zeptá se hlasitě.

„Jasně, Kai, hned to bude, jen to své zlatíčko popoženu,“ uslyším odpověď.

„Tak nám mezitím dones něco k zakousnutí,“ zasměje se Kai a obrátí se zpátky ke mně. Přistihne mě, jak si prohlížím jeho zranění.

„Potloukli tě ošklivě,“ sklopím oči do desky stolu.

„Měl jsem horší zranění, tohle ještě jde,“ ušklíbne se a mrkne na mě. „Viděli tě, jak se schováváš?“ zeptá se mě nečekaně.

„Doufám, že ne,“ zvednu oči k němu, „jak to víš...?“

„Jednoduše, kdybys to neviděl, tak by ses mě zeptal, odkud mám takové zranění,“ odpoví mi a košík preclíků, který přistane na stole, přisune ke mně. Vezmu si jeden a začnu ho chroupat. Za chvíli, aniž bych to zpozoroval, sním poslední preclík.

„Už se to nese, promiňte, že jste museli čekat, měl jsem v kuchyni otravu,“ ozve se vedle nás příjemný hlas a přede mnou přistane talíř s kari. Jen počkám, až kuchař odejde a po popřání dobré chuti se do kari pustím. Po prvním soustu jen zamžikám a rozpustím se blahem. Je vynikající! Pak se pustím do jídla s vervou, nezbude ani zrno rýže.

„Tak půjdeme?“ zeptá se mě, když dojí i Kai. Rozpačitě kývnu a začnu se mu omlouvat, že má se mnou tolik starostí. Kai si mě nevšímá a zavolá číšníka, který mu začne účtovat.

„Ten, čaj bude také na mě,“ mávne směrem k mému prázdnému hrnku. Strašně se stydím. Zaplatí požadovanou částku a zvedne se.

„Tak pojd, doprovodím tě domů,“ nabídne mi a počká na mě, pak mě vede ke mně domů, spíš já jeho, počká, až dojdou domů a pak se ztratí v zasněžené ulici jako duch.

Měl jsem to neuvěřitelné štěstí, že jsem poznal jeho lidskou stránku, tu kterou skrývá za maskou rváče a necity. Nechápu, proč se za ni skrývá, ale nejspíš má dobrý důvod. A ještě víc nechápu, proč jsem se tím vyvoleným stal já.

Pohlédnu na hodiny v kuchyni a překvapeně zůstanu zírat na ručičky, které ukazují, že za chvíli bude půl jedenácté. Na stole

mám připravenou večeři, prý si ji mám ohřát a jít spát. Hlad nemám, tak dám talíř do lednice a běžím se osprchovat, jen doufám, že ráno nezaspím.

Zaspím, máma mě vzbudí pomalu až v osm hodin, celá vyjukaná. Rychle se převleču a letím do školy, ke vši své smůle narazím do někoho, kdo to jen tak nerozdýchá, i když se o překot omlouvám.

„Ty zatracený spratku,“ rozpráhne Dyren ruku sevřenou v pěst. Přikrčím se v očekávání rány, ale ta nedopadne, místo toho se ozve ledový hlas.

„Zkus to a rovnou si volej pohřebáka.“

Bezpečně v něm poznám Kaina. Není to výhrůžka v daném slova smyslu, jen takové varování, že se dotyčným roztrhse kolena, ale hned toho hodlá využít.

„Tak tenhle se ti líbí? Když se přidáš ke mně, tak ti ho daruji, v opačném případě...“ přejede rukou po mém těle až se otřesu odporem. Než se vzpamatuji, stojím jinde a Kain mi do náruče vrazí svou aktovku.

„Podrž mi ji,“ řekne mi, aniž by spustil oči z protivníka.

„To byl vtip, kámo, klid jen prostý vtip. To snad nevádí,“ snaží se ho uklidnit Dyren. Vidím, jak se mu leskne čelo potem.

„Nejspíš nemám smysl pro humor,“ odvětí suše a pustí se do něj pěstmi. Jestli se nemýlím, tak než skoční, netrvá to ani deset minut, slyším v Dyrenově těle prasknout nejednu kost.

„Kaine, tak tentokrát jsi to přehnal. Jdi do kanceláře, tohle bude vyšetřovat policie,“ rozječí se ředitel, který běží k nám. Oči má přilepené na zkroucenou postavu.

Kain se jen ušklíbne, vezme si tašku a zamíří, kam ho ředitel poslal.

„Pane řediteli, ale to bylo jinak, Kain mě bránil,“ ozvu se zděšeně. Ředitel se na mě podívá a pak zavolá sanitku. Mě si vezme do sborovny, kde mu vypovím, jak to bylo. Moji verzi podpoří ještě jedna spolužačka, která také zaspala a tak tomu ředitel uvěří.

Čekám, až se vrátí ředitel s policií. Teď jsem to vážně přehnal, nejspíš mě čeká nápravný ústav, ale je mi to jedno, prát se umím.

Jediné, co mi vadí, je to, že táta bude zase zklamaný. Teď by ve mně každý těžko poznal, toho malého ubrečeného kluka, který se nechal využívat a mlátit. Jednou se ve mně něco zlomilo a já věděl, že chci být ten, který bude silný.

Bylo to tehdy, když mě bránil Leo a kvůli mně měl zlomené obě nohy a nalomenou pánev, takže musel ležet a nemohl jít na kolotoče, které u nás byly to léto naposledy. Nikdy si nepostěžoval ani slůvkem a to bylo to nejhorší. Poprosil jsem tátu, abych mohl navštěvovat různé bojové sporty, dovolil to bez problémů a já se dal na učení. Chytlo mě to tak, že jsem brzo převyšoval všechny ostatní. Jenže bojové umění je vám na nic, když na vás jde několik lidí s noži, začal jsem chodit do ulic a napadal silnější kluky, než jsem tenkrát byl a nechal se mlátit jen, abych přišel na to, jak se bránit proti přesile. Poznal jsem skutečný život a naučil jsem se kopat. Tvrdost zevnějšku se musela někde odrazit.

Stal jsem se nemilosrdným, abych přežil. Trvalo to hodně let, ale nakonec jsem dosáhl takové síly, že se mě ostatní báli a chtěli mě přetáhnout do svého týmu, party.

Jack, jeden z těch, co mě naučili bojovat... je to už nějaký čas, co jsem mu šel na pohřeb. Byl to můj nejlepší přítel. Jeho ztráta bolela, hodně moc. Na jeho hrobu jsem přísahal, že se nepřidám k žádnému gangu a svou sílu budu používat jen pro ty, co jsou pro mě důležití. Pro mou rodinu, přátele a ... mého přítele. Měl jím být on a byl to on, kdo mi řekl, abych si našel někoho, kdo ho zastoupí. Můj žal se promítl do očí, které zledovatěly.

Teď jsem ho našel a znovu ztratil. Asi se Jackovi budu muset jít omluvit. Omluvit, že jsem promarnil druhou šanci milovat, kterou mi někdo dal.

„Takže...“ vejde do ředitelny ředitel a sedne si za stůl. K mému údivu nikde nejsou policajti, nebo čekají venku. Ozve se zaklepání a vejde otec, podívá se na mě zklamaným výrazem, který mě bodne.

„Takže, abych začal, jeden z žáků vám poskytl alibi, které znělo důvěryhodně. Zkontroloval jsem to a mám za to, že není třeba mu nevěřit. Co ovšem neakceptuji, je jak jsi zmlátil svého spolužáka. Komplikovaná zlomenina levé nohy, nalomená ruka a tři žebra, ty si myslíš, že je tohle účinná obrana? Z mého pohledu se to jeví

jako masakr,“ zaječí na mě ředitel. Pohlédnu na něj s kamenným obličejem.

„Ty, co útočí na slabší se silou, nepovažuji za lidi, ani za zvířata, protože zvířata zabíjejí z hladu,“ odseknu ledově.

„Tohle nech na nás, vyřídíme to my,“ podívá se na mě ředitel.

„Vyřídíte hovno, protože nikdo na nikoho neukáže ze strachu a navíc jste slepý víc než krtci, než abyste se do něčeho zapletli, dáte od toho ruce pryč,“ setřu ho klidně.

„Co si to dovoluješ?“ zaječí na mě ředitel.

„Tak naschvál, kolik případů šikany jste vyřešili za dva roky, co jsem tady?“ zeptám se ředitele, který zázračně sklapne a začne se přehrabovat v papírech.

„Do toho ti nic není,“ vzpomíná se rychle. Ušklíbnu se, ne že bych něco jiného čekal.

„To nesouhlasím, dokud jsou moji synové na škole, tak jim do toho něco je,“ zasáhne táta.

„Ještě jsme od žádného studenta nedostali stížnost,“ oznámí nám ředitel. Podíváme se tátou na sebe a ušklíbne se. O tomhle víme své, nikdo si nic nezačne, když jsou učitelé na dohled a na šikanéry nikdo neukáže ze strachu, že by to pak bylo ještě horší.

„Dobře tak ti dám ještě jednu šanci, ale jednu jedinou, jedna sebemenší rvačka, které se účastníš a letíš ven,“ napřímí ředitel prst na mě.

„Tím mi chcete říct, že se mám nechat zmlátit do bezvědomí nebo se dokonce nechat zabít? Pokud mi napíšete lejstro, že za veškeré mé újmy na zdraví jste odpovědný vy...“ zeptám se vyzývavě.

„Tak jsem to samozřejmě nemyslel,“ vyvalí na mě ředitel oči.

„A jak jste to myslel? Pokud jste si někdy mých rvaček všimnul, tak jsem se vždycky jen bránil. Jsem jen silnější než oni,“ ušklíbnu se. Je ticho, dvě minuty, tři minuty, pět minut, deset minut. Hodiny tiše odměřují čas, který ubíhá a ředitel se pořád nemá k odpovědi. Zazvoní.

„Dobře, smeteme to ze stolu, jestli tě můžu požádat, nezabíjej je,“ ukáže na mě ředitel.

„Jediné, co vám můžu slíbit, je to, že odejdou po svých, ale nepočítejte ty, co se dotknou mých blízkých,“ zvednu se a tiše opustím ředitelnu, aniž by ředitel dostal šanci odpovědět.

Zahnu za roh a Avena uvidím, jak mluví s nějakou plavovláskou, přijdu blíž a zaslechnu slovo Valentýn a rande. Zase budu na Valentýna sám. Kolem jde šuška o mých prohřešcích, nevšímám si jich, je mi to všechno putna. Stejně mlčky jako jsem minul Avena, minu i bráchu, který se na mě mračí.

„Kai, počkej!“ zaslechnu Avenův hlas. Otočím se, spěchá za mnou a vytahuje peněženku.

„Dlužím ti za ten čaj,“ usměje se na mě.

„Nech to být,“ pokrčím rameny. Otočím se k odchodu, udělám sotva jeden krok, když mě chytne za ruku. Vytrhnu ji tak nešťastně, že ho uhodím do obličeje. To jsem nechtěl, ale neomluvím se.

Rozčarovane se chytne za tvář, vidím mu na očích, že si to vysvětlil špatně. Potlačím v sobě touhu, ho obejmout a ochránit před celým světem. Obrátím se k němu zády a vydám se od něj pryč.

„Proč ses obtěžoval? Proč ses obtěžoval mě chránit?“ zeptá se mě s podivným přízvukem v hlase. Ví, o čem mluví, o tom, jak jsem mu pomohl dnes ráno. Jindy jsem tohle minul bez povšimnutí. Co bez povšimnutí, podobné potyčky mě zajímaly asi jako veš ovoce.

„Já nevím,“ odpovím mu přes rameno a snažím se nevidět bolest v jeho očích, která mě zraní víc než nabroušený nůž. Ví, že ho musím nechat jít, i když to znamená, že zabiji všechno, co jsem v sobě doposud skrýval.

S tou dívkou bude šťastnější, nebudou se na něj dívat skrz prsty za to, že má přítele. Za to, že miluje muže. Odejdu do třídy a dívám se z okna. Nevnímám, žádné poznámky na moji adresu, protože nic z toho ke mně nepronikne. V pondělí bude černý den. Bude to nejhorší den v mém životě, protože ho definitivně ztratím.

Po zbytek týdne se mu vyhýbám jako moru a to doslova. Snažím se na mě natrefit stejně, jako já se mu snažím vyhnout. Několikrát dokonce vylezu oknem ze třídy, když hlídkuje u dveří, nebo pošlu někoho, aby ho odvedl pryč.

Leo je ze mě nešťastný, když mu musí do telefonu říct, že nejsem doma, zatímco, já mu doslova držím nůž pod krkem, aby se nepodřekl. Kdyby to udělal, vážně by se ze mě stal bratrovrah, stejně jako z biblického Kaina, podle kterého mě máma

pojmenovala. Ten příběh jsem slyšel několikrát, tak si mě totiž dobíraly děti ve školce. Měly zakázáno se se mnou bavit.

Odmítnu jít na večeři, a když se mi táta pokusí domluvit, uteču z domu jen v košili, napříč tomu, že je několik stupňů pod nulou. Nedokázal bych ho vidět naproti sobě. Mám strach, že bych se neudržel a vzal si ho přímo na podlaze jídelny, ano přesně tak zoufalý jsem. Noc strávím na hřbitově u Jacka, kde mu vyprávím o Avenovi, básním o jeho nádherných očích, jeho vlasech, ústech, povaze, kterou, ačkoliv je jedináček má nezkaženou. A nakonec mu řeknu všechny důvody, proč ho nemůžu mít, najdu si jich tisíce, jen abych přesvědčil sám sebe. Domů se vrátím až ráno, abych si dal horkou sprchu a převlékl se.

„Jsi pěkný blbec, napřed o něj bojuješ a pak ho necháš jít,“ ozve se od dveří. Trhnu sebou, s ním jsem nepočítal, myslel jsem, že bude s Lorin.

„Je to tak lepší,“ odpovím klidně.

„Pro něho nebo pro tebe?“ zeptá se Leo bystře.

„Pro něj,“ usměji se trpce a protáhnu se.

„Co jsem slyšel, tak s žádnou holkou nechodí,“ podotkne.

„Tím chceš nadhodit co?“ zeptám se ho.

„Že je gay,“ odpoví mi klidně Leon. Trhnu sebou. Jen do toho brácho, vražej mi další hřeby do zraněného srdce, povzbudím ho v duchu ironicky.

„Blbost, nikdo si to neuvědomí tak brzo,“ odfrknu si a začnu se oblékat. Víím, že kecám, já to věděl od čtrnácti, kdy jsem začal špehovat kluky ve sprše. Natáhnu se pro mikinu a natáhnu si ji.

„Ty někam jdeš?“ zeptá se Leo.

„Od kdy se ti musím zpovídat?“ zeptám se a projdu kolem něj, ani nečekám na odpověď. Jdu tam, kam chodím, když je mi smutno. K jezeru je to sice dvoukilometrová procházka, občas se divím, že ho ještě nikdo neobjevil, ale vyplatí se.

Tam se psychicky připravuji na pondělí, můj druhý nejhorší den v životě. První byl ten, kdy mi Jack umřel v náručí s tím, že mě miluje. To bolelo, ale ne tak jako tohle. V pondělí se obleču do černého a sejdu dolů.

„Wow, teda brácho, kdybych neměl vážnou známost tak tě sbalím,“ oznámí mi, když si mě prohlídne. Ignoruji ho, dnes se

rozhodně nenechám vyvést z míry. Moje jediná obrana je kamenná maska a ledový pohled, pod kterým skryji svou bolest. Nejraději bych tam nešel, jak znám bráchu, ten by mě tam dokopal i nahého, nejspíš by mu pomohl i táta s brokovnicí!

Snídani, ačkoliv normálně nesnídám, prodlužuji až za únosnou míru. Leon se naštve a vytáhne mě za ucho ke dveřím, málem mu zlomím ruku. Bez dechu mi vysvětlí, že chce Lorin požádat o ruku.

„Mám dotaz, vy ještě zasnoubení nejste? Lepíte se na sebe jako lepidlo,“ ušklíbnu se a uhnu před pohlavkem. Vážně mu musím hodně tolerovat!

„Ještě jsem to nestihnul, ale dnes...“, rozplyne se. Sám sebe se zeptám, jestli se nemám pro jistotu vrátit pro hadr a kýbl, abych ho setřel z chodníku, až se rozlije. Možná by nebylo zlé ho nechat pošlapat.

„Ty jsi to nestihnul za sedmnáct let, co spolu chodíte? To je divný děj si pozor, ať tě nepředězene šnek,“ utahuji si s něj. „To je ono, Kaine, sarkasmus ti pomůže, jeho jedům podlehne každý, takhle ho odradíš,“ povzbuzuji se, jinak by mi to bylo ukradené.

„Jsi blbej,“ odfrkne si Leo.

„Hele, nejsi teď nějak moc hovorný? Normálně mě ignoruješ,“ podívá se na mě pátravě Leo.

Zaskřípu zuby a vyjdu, jak jinak než pomalu, nemám zájem o jeho kecy, když spěchá tak ať si běží. Sám. I přes to, že podle jeho slov spěchá, sladí svůj krok s mým a brouká si nějakou zamilovanou písničku. Po pěti minutách toho mám víc než dost a začne mě bolet hlava. A navíc, to ještě zhoršuje. Ještě, že jsme blízko školy. Vejdu do brány a jako vždycky se nejdřív zastavím a rozhlédnu se. Pak teprve jdu do šatny, nikdo se mě neopovází zastavit. Ani se moc nedivím, podle trefného názoru bráchy se tvářím jak radioaktivní rybička na suchu. Nejspíš se mě pokusil povzbudit.

Leo se ode mě odpojí a jde za svoji holkou, já zamířím dovnitř a výjimečně se rozhodnu pro přezůvky. Otevřu botník a vysype se na mě hromada radioaktivního odpadu alias čokolád, psaníček a podobně. Znechuceně botník zavřu a ty pitomosti prostě odkopnu bokem, pak zamířím do třídy. Nevšímám si upřímně pohoršených pohledů nebo zklamaného jekotu některých holek. Sednu si do